

Mitt allra bästa skolminne är min första skoldag.

På morgonen vaknade jag och var fruktansvärt nervös. Första dagen i skolan bara tanken gjorde mig i hälsolide.

Klassen skulle bestå av två grupper, för-
middagsgruppen med barn från en ort i närheten som skulle börja tre dagar och eftermiddagsgruppen som bestod av mig och mina lekis-kompisar. De tre första veckorna skulle inte grupperna gå samtidigt, men nervös som jag var tänkte jag att det kunde ha ändrats.

Vi började klockan tolv och när jag packat väskan med bänkpapper och en frukt till fruktstunden, gått på toaletten åtskilliga gånger, bar det iväg. Mamma hade jag

med mig såklart

När vi gick på cykelvägen som följde skolgården upp mot den gula tegelbyggnaden till skola, knöt det sig i magen.

Vi hittade korridorsslönnen med skylten 113 på. Där inne stod redan alla kompisar på ett led med bänk pappersrullar i händerna.
-Kan jag gå nu? frågade mamma.

Då kände jag ångesten. Tänk att bli lämnad här utan mamma. Helt hade jag hållit mamma i handen hela dagen.

Så började jag gråta. Mamma tröstade mig och till slut kände jag mig stark nog att låta henne gå. De andra frågade ju såklart varför jag började gråta men jag låtsades som ingenting.

Så äntligen kom fröken. **Kesti Högbom** som hon hette, hade jag träffat dagen innan

på ett slags kvart samtal. Då fick jag ett häfte med bokstäver i kanten, Det skulle klippas som ett register och detta blev min första läxa. Jag var så stolt och jag klippte så fint jag kunde.

Nu låg häftet snyggt och prydligt i väskan bredvid bänkpapperet som stack ut och äpplet jag skulle ha på fruktstunden.

Mitt bänkpapper var blått med vita och bruna hästar på. Inte för att jag var något speciellt hästintresserad men jag tyckte att det var snyggt.

Jag var fortfarande nervös när fröken hälsade oss välkomna och visade oss in i klassrummet. Det luktade verkligen skola där. Bänkarna var uppställda i två grupper längs fönstret och i varje grupp fanns två bänkrader. Jag fick

sitta i raden närmast fönstret längst fram.

Fröken hade svart kort hår, vita glasögon och hon var klädd i vitt, svart och rött. Hon delade ut pennor och suddgummi till var och en. Jag la det snyggt och prydligt i fördjupningen ovanför bänklacket som var avsedd till detta. Böcker som jag skulle hem och plastas om delades också ut.

Eftersom vi började sent och inte gick med den andra gruppen, åt vi ingen skollunch.

Som avslutning på den här dagen sjöng vi en "Tack- och adjösång". Det var mycket jag skulle berätta för mamma när jag kom hem.

Tre veckor senare fick vi börja gå med den andra gruppen. Vi fick även äta skollunch. Det var det bästa jag visste i två

veckor framöver. Hemma berättade jag precis
i vilken ordning allting stod och hur man
skulle ta för sig av maten.

Efter jul fick vi en till fröken, Eva-Lena.
Hon spelade gitarr så vi fick sjunga
ganska mycket, det var kul.

När jag tänker tillbaka tycker jag att
skolan har varit rolig. Det blir många
kära minnen att tänka på när man blir
gammal.

